ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕΜΟΥΣΣΟΝ

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΦΑΓΟΣ

Τὸν εἶχα παρατηρήσει πολλὲς φορὲς νὰ περπατάῃ στὶς προκυμαῖες τοῦ παλαιοῦ μικροῦ λιμανιοῦ μόνος πάντοτε, σκυθρωπός, σκυφτὸς καὶ μὲ μιὰ πίπα στὴν ἄκρη τοῦ στόματος.

Τὸ βλέμμα του μὲ ἀπέφευγε κάθε φορὰ ποὺ τὸν κύτταζα, ἔβλεπα ὅμως νὰ λάμπῃ μέσα σ' αὐτὸ μιὰ φλόγα παράξενη ἡ ὁποία χωρὶς νὰ τὸ θέλω μ' ἔτραβοῦσε σ'αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Οἱ ψαράδες ἢ ἡ γυναῖκες τους, τοῦ εἶχαν δώσει ἕνα φρικτὸ παρατσοῦκλι «ὁ γυναικοφάγος» καὶ μιλοῦσαν γι' αὐτὸν μὲ σιγανὴ φωνὴ καὶ μὲ κάποιον τρόμο καὶ ἀπέχθεια. Ὅσες φορὲς θέλησα νὰ ζητήσω ἐξηγήσεις γιὰ τὸ παρατσοῦκλι «ὁ γυναικοφάγος» ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἀπέφευγαν νὰ μοῦ τὴν δώσουν, λέγοντάς μου στερεότυπα :

— Εἶνε μιὰ ἱστορία παληά, πολὺ παληά !...

Μὲ πολλὴ διπλωματία, μὲ μεγάλη ὑπομονὴ τὸν εἶχα καταφέρει νὰ πιοῦμε ἕνα ποτῆρι μαζὶ μιὰ φορά, ἔπειτα, μιὰ ἄλλη φορὰ δυὸ ποτήρια καὶ σιγὰ σιγὰ νὰ κάνουμε συχνὰ παρέα, ὥσπου μιὰ μέρα ποὺ ἐνόμισα κατάλληλη τὴν στιγμὴ καὶ ἄγγιξα τὸ μεγάλο ζήτημα.

— Γιὰ πέστε μου, τοῦ εἶπα, γιατὶ ἐδῶ στὴν πόλι μιλοῦν μὲ κάποιο φόβο γιὰ σᾶς, καὶ σᾶς λὲν «γυναικοφάγο ;»

Ἐκεῖνος μ' ἀποκρίθηκε μὲ μιὰ ἐρώτησι σχεδὸν ἄγρια.

— Γιατὶ μὲ ρωτᾶτε ; τί σᾶς ἐνδιαφέρει ;

— Συγγνώμην, ἀπὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σᾶς, ρωτάω γιατὶ σᾶς συμπαθῶ πολὺ μπάρμπα Μπίνικ καὶ δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὸ φρικτὸ ἐκεῖνο παρατσοῦκλι...

— Τὸ πιστεύετε, σεῖς αὐτὸ τὸ παρατσοῦκλι ;

— Ὄ ! ὄχι !

Δὲν εἶπα τίποτε ἄλλο. Τὰ μάτια τοῦ γεροναυτικοῦ εἶχαν θαμπώσει καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος αἰσθανόμουν μιὰ ἀπερίγραπτη στενοχώρια, ἐμπρὸς στὴν λύπη ποὺ ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του καὶ ποὺ φαινόταν τόσον βαθειὰ καὶ τόσον εἰλικρινής.

Σταθήκαμε γιὰ λίγη ὥρα ἄφωνοι κι' οἱ δύο, ἔπειτα μὲ σιγανή, ἀργὴ καὶ πένθιμη φωνὴ ὁ γέρος ἄρχισε τὴν ἀφήγησί του :

«Εἶνε χρόνια πολλὰ ἀπὸ τότε... Ἤμουν νέος καὶ ὡραῖος, σὰν τοὺς ἄλλους παλικάρι. Μόλις πῆρα τὸ ἀπολυτήριο τοῦ Ναυτικοῦ ἀπὸ ἑφτὰ χρόνια ποὺ ἐγύριζα στὶς θάλασσες τῆς Κίνας ἔτρεξα ἀμέσως ἐδῶ πέρα, ποὺ ἤμουν ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴν Μαρυβόν, τὴν κόρη τοῦ λιμενάρχου. Σὰν γνήσια κόρη θαλασσινοῦ ποὺ ἔμελλε νὰ γίνῃ γυναῖκα ναυτικοῦ, ἡ Μαρυβὸν ἐρχόταν μαζί μου πολλὲς φορές, ὅταν μὲ τὴν καλοκαιρία ἔβγαινα νὰ ρίξω τὰ δίχτυα μου γιὰ σαρδέλλες.

» Μιὰ μέρα... μιὰ μέρα... ἄχ, φίλε μου, σπαράζεται ἡ καρδιά μου ὅταν τὸ θυμᾶμαι, τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ Μαρυβόν, ὁ μοῦτσος καὶ ἐγὼ ἐμαζεύαμε τὸ δίχτυ τὸ νοιώσαμε ν' ἀναταράζεται δυνατὰ σὰν νἆταν κάτι ζωντανό.

— Τί εἶν' αὐτό ; ἐφώναξε ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου σκύβοντας ἔξω ἀπὸ τὴν κουπαστὴ γιὰ νὰ ἰδῇ τὶ ἦταν.

» Πάν !... Ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ δίχτυ ἐκουνήθηκε δυνατά, δυνατώτερ' ἀπὸ πρίν.. καὶ τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι — εἶνε φοβερὸ — βρέθηκε μὲ μιᾶς μέσ' στὸ νερό. Τὴν εἶχε τραβήξει δυνατὰ τὸ δίχτυ.

» Δυστυχία μου ! Ἤμουν ἕτοιμος νὰ ριχτῶ κι' ἐγὼ μέσ' στὸ νερὸ γιὰ νὰ τὴν σώσω ὅταν μὲ σταμάτησε μιὰ δυνατὴ φωνὴ τοῦ μούτσου.

— Στάσου μάστορη ! μοῦ φώναξε.

» Καὶ μοῦδειξε μιὰ τριγωνικὴ ἄκρη φτερούγας νὰ προβάλλῃ μέσ' ἀπ' τὸ νερὸ ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ κοκκινίζῃ. Ἦτον ἕνας πειρατής... ἕνα ἄτιμο σκυλλόψαρο ποὺ εἶχε μπερδευθῇ μέσα στὸ δίχτυ μας καὶ ποὺ εἶχε ἀρχίσει κι' ὅλας νὰ τρώῃ τὸ κορμὶ τῆς ἀγαπημένης μου.

» Ἦταν φοβερό... ἀφάνταστο... Σὰν τρελλός, ὡπλισμένος μ'ἕνα θαλασσινὸ τσεκοῦρι ὥρμησα κατ' ἐπάνω στὸ τέρας ποὺ ροκάνιζε τὴν εὐτυχία μου... τὸ εἶνε μου... Ἐχτυποῦσα, ἐχτυποῦσα δυνατά, σὰν τρελλὸς ὅπου εὕρισκα. Μ' ὅλ' αὐτὰ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ σκοτώσω. Τὸ μόνο ποὺ κατώρθωσα ἦταν νὰ τοῦ κόψω τὴν μιὰ ἄκρη τῆς τριγωνικῆς φτερούγας του, τὴν στιγμὴ ποὺ ἐχανόταν μέσ' στὰ βάθη τοῦ νεροῦ, ἀφίνοντας πίσω του τὸ αἷμα του, ἀνακατεμένο μὲ τὸ αἷμα τῆς καϋμένης μου τῆς Μαρυβόν...»

. . . . . .

Ὁ γερωλῦκος ἐσταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ἀφήγησί του, ἐσκούπισε τὰ βουρκωμένα μάτια του ποὺ κύταζαν ἀφηρημένα ἐμπρὸς κι' ἐξηκολούθησε :

«Ἐπέρασαν χρόνια, ἀπὸ τότε... Εἶχα κάπως παρηγορηθεῖ γιὰ τὸν φρικτὸ χαμὸ τῆς Μαρυβόν μου καὶ εἶχα ριχθεῖ κι' πάλι στὸ μεγάλο ψάρεμμα. Γιὰ νὰ βρίσκωμαι μακρυὰ ἀπὸ αὐτὸν τὸν τόπο ποὺ μοῦ θύμιζε τὸ φρικτὸ δυστύχημά μου, ἔτρεχα μὲ τὸ καΐκι μου ἐπάνω στὶς ὁμιχλώδεις θάλασσες τῆς Ἰσλανδίας, μόνος μου στὴν ἀπέραντη ἠρεμία τοῦ ὠκεανοῦ. Καὶ μοῦ φαινῶταν τότε ὅτι ἡ ψυχὴ τῆς ἀγαπημένης μου τῆς Μαρυβὸν ἐρχῶταν κι' ἀκουμποῦσε ἐπάνω στὰ δίχτυα μου καὶ μοῦ κρατοῦσε συντροφιά.

«Θάχετε ἀκούσει ἴσως γιὰ τὸ ναυάγιο τοῦ «Κόκινου Ρόδου», ποὺ τῶκοψε στὰ δύο ἕνα παγοβοῦνι ἐπάνω στὶς θάλασσες τοῦ Πόλου... Ἦταν τὸ καΐκι μου. Ἀπὸ ὅλο τὸ πλήρωμα ἐγλυτώσαμε ἐγὼ καὶ κάποιος ναύτης ποὺ τὸν λέγαν Γιάνν, κι' αὐτὸ γιατὶ κατωρθώσαμε νὰ ρίξουμε ἀμέσως στὴ θάλασσα τὴν μικρὴ βαρκοῦλα.

«Ἀπελπισμένοι, χωρὶς τροφή, μὲ λίγες μόνο λίτρες γλυκοῦ νεροῦ ἐμείναμε μέρες ὁλόκληρες χαμένοι μέσα στὴν ὁμίχλη. Καὶ ἡ πεῖνα ἄρχιζε νὰ μᾶς θερίζῃ. Δὲν ἠξέραμε τί θ' ἀπογίνουμε. Τὸ μόνο ποὺ μᾶς ἔμενε ἦτανε νὰ φάῃ ὁ ἕνας μας τὸν ἄλλον. Εἴχαμε φθάσει στὸ ἀμὴν ὅταν μιὰ μέρα ὁ ναύτης μου ποὺ ἔψαχνε διαρκῶς μὲ τὸ μάτι μέσα στὴν ὁμίχλη ἄφησε μιὰ βρισιὰ θαλασσινή, νὰ τοῦ ξεφύγῃ δυνατή. Συγχρόνως τὸν εἶδα νὰ σκύβῃ στὸ βάθος τῆς βαρκούλας, νὰ πέρνῃ τὸ καμάκι του, ποὺ εἶχε προφθάσει νὰ τὸ γλυτώσῃ ἀπ' τὸ ναυάγιο καὶ νὰ τὸ ρίχνῃ μὲ μανία ὑπεράνθρωπη σκοπεύωντας λίγες ὀργυιὲς πιὸ πέρα.

«Ἀκούσθηκε ἕνας χτῦπος δυνατός. Ἡ ἀτσαλένια μύτη τοῦ καμακιοῦ εἶχε βρεῖ κάποιο σῶμα σκληρὸ καὶ τεντώθηκε ὁλόρθη, μέσα στὴν ὁμίχλη σὰν χορδὴ βιολιοῦ.

«—Αὐτὸ εἶνε ἐφώναξε χαρούμενος ὁ Γιάνν, ξετυλίγωντας τὸ σχοινὶ καὶ ρίχνωντας τὴν θυλειὰ ἐκεῖ ποὺ εἶχε πέσει τὸ καμάκι. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο εἶδα νὰ προβάλῃ μέσ' ἀπ' τὸ νερὸ κάποια πλάτη μαυρηδερὴ καὶ ἀμέσως ἔπειτα ἕνα ρῦγχος μυτερὸ ὡπλισμένο μὲ κάτι μεγάλα δόντια. Ἦταν ἕνα σκυλλόψαρο. Βρισκόνταν κι' ἐκεῖ πάνω, φαίνεται κοπάδια ἀπὸ τοὺς πειρατὰς αὐτούς !

— Νά, φαῖ, ἀφεντικό ! ἐφώναξε ὁ Γιάνν, χαρούμενος καὶ ἄρχισε νὰ μαζεύῃ τὸ σχοινὶ τραβῶντας πρὸς τὸ μέρος μας τὸ κυνῆγι του. Φαίνεται πως εἶνε γραφτὸ νὰ ζήσουμε καὶ νὰ γυρίσουμε πίσω στὴν πατρίδα, ἀφοῦ ὁ Θεὸς μᾶς ἔστειλε τὴ τελευταία στιγμὴ φαΐ.

»Ἀρχίσαμε κι' οἱ δύο νὰ τραβοῦμ' ἐπάνω στὴν βαρκοῦλα τὸ σκυλλόψαρο.

— Θάχουμε νὰ τρῶμε πολλὲς μέρες, ἐφώναξε ὁ Γιάνν.

»Ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐγὼ ἔβγαλα μιὰ ἀπαίσια φωνὴ ἀπελπισίας. Εἶχα ἰδεῖ τὴ φτεροῦγα ποὺ τῆς ἔλειπε ἡ μιὰ γωνία σὰν νὰ τὴν εἶχαν κόψει μὲ ξυράφι. Ἐθυμήθηκα ἀμέσως τὸ τραγικὸ δυστύχημα τοῦ βίου μου, τὸν θάνατο τῆς Μαρυβόν, τὸ χτύπημα ποὺ εἶχα δώσει στὸ σκυλλόψαρο μὲ τὸ τσεκοῦρι καὶ τὸ κόψιμο τῆς φτερούγας του. Δὲν ἦτιν ἄλλο. Εἴχαμε πιάσει τὸ σκυλλόψαρο ποὺ εἶχε φάει τὴν ἀγαπημένη μου...

» Τί νὰ σᾶς πῶ ! Εἰκοσιτέσσερες ὧρες ἐμείναμε ἀκόμη νηστικοί. Ἡ πεῖνα μᾶς ἐθέριζε τὰ ἄντερα...

» Ἔπειτα ἕνα βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ ἐνόμιζε πὼς ἐκοιμώμουν ὁ Γιάνν σηκώθηκε κρυφά, ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ ψάρι καὶ τῶφαγε ὡμό. Ἔκανα πὼς δὲν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ἐκοιμήθηκε ὁ Γιάνν ἐσηκώθηκα κι' ἐγὼ καὶ ἔκανα τὸ ἴδιο.

» Ναί, κύριε ἔφαγα, ἔφαγα ἀπ' τὸ σκυλλόψαρο ποὺ εἶχε φάει τὴν ἀγαπημένη μου, τὴν Μαρυβόν μου.

» Θὰ μὲ συγχωρέσῃ, ἄραγε, καμμιὰ φορὰ γι' αὐτὸ ποὔκανα, ὁ Θεός ; Ποιὸς ξέρει ;...

»Τὴν ἄλλη μέρα φάνηκε ἕνα πλοῖο Δανικὸ ποὺ μᾶς παράλαβε καὶ μᾶς ἔφερε ὡς ἐδῶ.

» Ὅταν φθάσαμε, ὁ Γιάνν διηγήθηκε τὴν ἱστορία τοῦ σκυλλόψαρου.

» Καὶ γι' αὐτό, ἀπὸ τότε μὲ λὲν «γυναικοφάγο !..»

Πιὲρ Ντεμουσσὸν

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Κατὰ τοῦ ροχαλίσματος

Ἕνας ἀμερικανὸς ἐφεῦρε ἐσχάτως ἕνα φάρμακο καὶ εἶνε ὅπως μᾶς βεβαιώνει ἀλάνθαστο.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα δὲν εἶνε φάρμακο ἀλλὰ μηχάνημα. Εἶνε ἕνα εἶδος φίμωτρου τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζεται στὸ στόμα καὶ συγκοινωνεῖ μὲ τ' αὐτιὰ μὲ δυὸ σωλῆνες ποὺ καταλήγουν σὲ ἀποδέκτες.

Μόλις ὁ ἀσθενὴς ἀρχίζει νὰ ροχαλίζῃ ἀκούει ἕναν ἀνυπόφορο θόρυβο στ' αὐτιά του καὶ ξυπνᾷ τρομαγμένος. Ξανακοιμᾶται, ξαναροχαλίζει : ἡ ἴδια μουσική. Ἐπὶ τέλους βλέπει ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλη σωτηρία καὶ ὅτι γιὰ νὰ κοιμηθῇ ἥσυχος πρέπει νὰ παύσῃ νὰ ροχαλίζῃ.